

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: RNDr. V.L., bytem Š. 484/3, H. K., t.č. V. 1343, H. K.**, právně zastoupeného Mgr. Lukášem Smutným, advokátem, se sídlem Resslova 1253/17a, 500 02 Hradec Králové, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19.7.2013, č.j. KrÚ 54027/2013/ODSH/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 3.5.2013, č.j. OSA/P-1368/12-D/65, jímž byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne

9.8.2012 okolo 19:24 hod. jako řidič motorového vozidla značky Nissan Ganr 35, rz „X“, překročil na pozemní komunikaci I/37 u obce Hrobice ve směru jízdy Pardubice – Hradec Králové v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost o 52 km/hod. (po odečtení tolerance). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Předně namítl, že mu „do dnešního dne“ nebylo zatím doručeno v souladu s právním řádem žalované rozhodnutí, byť správnímu orgánu sdělil prostřednictvím předchozího právního zástupce, že ukončil právní zastoupení. Sdělení o ukončení bylo zasláno na správní orgán ve stejný den, jako rozhodnutí správního orgánu a jest otázkou, zda bylo řádně doručeno účastníku řízení, když „žalobce má zato, že nikolivěk, neboť správní orgán se vůbec nepokusil dané rozhodnutí, i když věděl o ukončení právního zastoupení, doručit účastníku řízení“, přičemž ve stejný den doručení dostal oznámení o ukončení právního zastoupení. Žalobce dále namítl, že žalované rozhodnutí je nezákonné, když ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku a řízení je postiženo vadou, která vedla k nesprávnému rozhodování správního orgánu. Tuto námitku zopakoval ještě žalobce v části V. žaloby, kdy doplnil, že došlo k ukončení právního zastupování odvolání plné moci ke dni 30.7.2013 a k tomuto dni plná moc zanikla a právní zástupce již nebyl oprávněn činit úkony za zastoupeného. K odeslání úřadu došlo neprodleně, dne 31.7.2013, když k doručení napadeného rozhodnutí žalovaného došlo ve stejný den. Žalované rozhodnutí bylo dodáno ze strany právního zástupce, se kterým měl žalobce ukončenou spolupráci od 30.7.2013, až dne 15.8.2013, po jeho návratu z dovolené, ke spáchání přestupku mělo dojít dne 8.8.2012 a došlo tak k promlčení spáchaného přestupku, a z tohoto důvodu mělo být žalované rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno. Další námitky uvedl žalobce v části III. a IV. žaloby, přičemž v části III. žaloby pouze uvedl obecné tvrzení o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, přičemž konkrétní námitky uvedl v části IV., v dále uvedených námitkách pod body A) – J). Konkrétně pak uvedl rozsáhlou argumentaci, kterou převážně převzal z písemných podkladů jím vyhotovených v řízení před správními orgány I. stupně (vyjádření k důkazům ze dne 12.12.2012) a dále v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (resp. k jeho doplnění ze dne 24.5.2013), a to následujícím způsobem:

- A) V této námitce žalobce namítl, že byla chybně vypočtena délka změřeného vozidla, přičemž zopakoval svoji argumentaci z výše uvedených podkladů ze správního řízení. Dále namítl, že údaj „vypočtená délka vozidla“ v Uživatelské příručce k měřicímu zařízení (Ramer 10 C) byla získána telefonickým hovorem mezi pracovníkem správního orgánu a zástupcem společnosti výrobce radaru, kterého se žalobce neúčastnil a tento rozhovor byl pouze přepisem hovoru. Uvedl, že tento důkaz „je v dané věci důkazem klíčovým“, neboť žalobce o odchylku délky vozidla opírá svoji obranu. Pokud by bylo prokázáno, že radar změřil vadně délku projíždějícího vozidla a tato odchylka by byla použita na změřenou rychlost, činila by rychlost měřeného vozidla pouhých 98 km/h. Pokud se má vycházet především z ověřovacího listu, že je radar v pořádku, tak pouze za situace, kdy není některá z hodnot měření zpochybněna, což se v daném případě nestalo. Správní orgány se s touto námitkou nevypořádaly v souladu s procesními postupy a rovností stran ve správním řízení i přes skutečnost, že tato námitka žalobce byla „v daném řízení zcela klíčovou“. Nesprávný je i závěr o tom, že pokud zařízení měření provedlo a snímek uložilo, bylo měření provedeno

v souladu s příručkou, to je v rozporu s tím, že dle této příručky měřič při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku, což tak znamená, že může vyhodnotit, ale také nemusí. Tato námitka nebyla řádně vypořádána, jsou uvedeny pouze nepravdivé citace z Uživatelské příručky a návodu k použití měřicího přístroje a nehodnověrně získané výroky zpochybňující správnou funkci měřicího zařízení a celého měření.

- B) Tato námitka se týká údajně nesprávného označení vozidla se změřenou délkou 6,9 m jako osobního.
- C) Tato námitka se týká chybného limitu rychlosti, přičemž dle žalobce tato námitka nebyla rovněž vypořádána.
- D) Námitka vychází z Uživatelské příručky, a to ze str. 39 a týká se nezobrazení vozidla, kdy vyjíždí z oblasti radarového svazku. Zde žalobce poukazuje na svoji představu tom, že „*může dojít k dalším odrazům radarového svazku od nepovolených překážek (keřů, dělicím pásům a následně na druhé straně silnice) a také od keřů přijíždějícímu vozidlu a zpět, což může radar vyhodnotit jako uvedenou nesmyslnou rychlost.*“ Rovněž zopakoval svou námitku ze správního řízení o tom, že jestliže svědci uvedli, že kontrolují denně nastavení radarové hlavy pod úhlem 21 stupňů, jedná se o jednoznačnou chybu, protože radarová hlava musí být dle uvedené příručky nastavena na úhel 22 stupňů. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal a pouze konstatoval, že svědek uvedl, že kontrolují nastavení radaru před každým měřením, dle žalobce je závěr odvolacího správního orgánu „*v tomto duchu zcela úsměvný*“. Žalobce namítl, že správní orgán měl postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo a zprostit žalobce obvinění z přestupku. Námitka rovněž nebyla vypořádána.
- E) Tato námitka se týkala údajného nedodržení Zásad měření rychlosti za jízdy, kdy podle návodu musí být v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem cca 20 km/h. Rozdíl rychlosti při měření předjíždějících vozidel musí být 15 – 24 km/h, v dané věci měřící vozidlo zobrazuje vlastní rychlost 78 km/h a u měřeného vozidla je zobrazena rychlosti 140 km/h. Zobrazený rozdíl mezi měřícím a měřeným vozidlem je 69 km/h, tato hodnota nepatří do intervalu 15 -24 km/h, měření bylo provedeno v rozporu s požadavky Uživatelské příručky a návodu k použití Ramer 10 C. Uživatelská příručka uvádí na str. 26, že měřič při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může měření vyhodnotit jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku, tedy může, ale nemusí, vyjadřuje pouze možnost, nikoliv stoprocentní jistotu. Tuto námitku v podstatě uvedl žalobce i v rámci námitky ad A). Námitka nebyla vypořádána, byly použity zkreslené a nepravdivé citace z příručky a návodu k použití Ramer 10 C, žalovaný jen stručně uvedl, že v případě vyhodnocení těchto námitek souhlasí s hodnocením orgánu I. stupně.
- F) Námitka obsahovala tvrzení o nerespektování vzdálenosti provádění měření rychlosti, opět žalobce tvrdil, že tato námitka nebyla vypořádána a byly použity nesprávné a zkreslené citace z výše zmíněných dokumentů. Dále žalobce uvedl, že „*pan H. uvedl, že hodnota na fotce radaru je 6,9 m je úhlopříčná vzdálenost mezi měřeným a měřícím vozidlem, ta i tato hodnota vykazuje dosti výraznou odchylku, se kterou se správní orgány I. ani II. stupně nikterak nevypořádaly*“.
- G) V této námitce rovněž zopakoval žalobce své tvrzení z výše zmíněných podkladů o nedostatku doložení relativní vlhkosti vzduchu na místě domnělého přestupku.
- H) V této námitce byly zopakovány již výše zmíněné námitky o vypočtené délce vozidla, v rozporu s návodem k použití a navíc byla uvedena námitka, rovněž uplatněna i ve správním řízení, která se týkala zpochybnění místa spáchání přestupku určené

souřadnicemi GPS dle snímku z měření rychlosti zmíněného vozidla. Žalobce navíc uvedl, že pokud správní orgán odůvodňuje odchylku GPS tak, že zlehčuje její význam, tak je nutno uvést, že právě zobrazení GPS souřadnic by mělo být jedním z přesných a nezpochybnitelných dat při měření.

- I) Žalobce namítl, že do správního řízení byl dodán pouze jeden snímek, video zachycující celý průběh měření nebo snímky, resp. video dokládající měření jiným způsobem. Fotografie založená ve správním spise je nekvalitní a odmítání doplnění důkazního materiálu o další existující důkazy – digitální fotografie, videosnímky, pouze zvyšuje pochybnosti o tom, že s důkazy mohlo být manipulováno. Námitka nebyla vypořádána.
- J) Žalobce zde zopakoval svou námitku týkající se nereálnosti situace během měření a po měření za uváděných rychlostí vozidel. V části označené jako „závěr“ žalobce pak stručně shrnul své výše zmíněné námitky. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na obsah obou zmíněných rozhodnutí, k námitce žalobce týkající se nedoručení žalovaného rozhodnutí uvedl, že účinky odvolání plné moci nastávají dle žalovaného okamžikem, kdy byla tato skutečnost oznámena příslušnému správnímu orgánu, což se stalo až po doručení žalovaného rozhodnutí právnímu zmocněnci žalobce. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice žalobce uvedl, že trvá na tvrzení, že žalované rozhodnutí žalobci nebylo doručeno a dále v podstatě opětovně uvedl argumentaci z žaloby. Žalobce opětovně navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti

tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

K námitce žalobce týkající se doručení žalovaného rozhodnutí je nutné vycházet ze skutečnosti, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), neobsahuje ustanovení týkající se posouzení okamžiku zániku plné moci zmocněnce ve správním řízení. Proto je při posouzení zániku plné moci zmocněnce účastníka správního řízení analogicky použit občanský soudní řád, a to ust. § 28 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „*o.s.ř.*“), podle něhož odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči soudu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 22.2.2012, č.j. 8As 94/2011-80). V dané věci při použití výše zmíněné analogie a aplikace cit. ustanovení o.s.ř. je při posouzení otázky okamžiku zániku plné moci zástupce žalobce ve správním řízení, ve kterém bylo žalované

rozhodnutí vydáno, z okamžiku, kdy toto oznámení o ukončení zastoupení obdržel žalovaný správní orgán. Jak vyplývá ze správního spisu žalovaného (čl. 44 - 45 správního spisu), sdělení o ukončení právního zastoupení žalobce advokátem JUDr. Milanem Jelínkem ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, bylo doručeno žalovanému prostřednictvím datové zprávy dne 31.7.2013 v 10:32:28 hod. V uvedený okamžik, tedy ve smyslu uvedeného analogicky aplikovaného ust. § 28 odst. 2 o.s.ř., nabylo toto sdělení o ukončení právního zastoupení své účinnosti. Soud proto přisvědčil tvrzení žalovaného uvedeného ve vyjádření k žalobě o tom, že účinky odvolání plné moci nastaly okamžikem, kdy byla uvedená skutečnost ukončení zastupování žalobce ve správním řízení oznámena příslušnému správnímu orgánu, tedy žalovanému. Žalované rozhodnutí, jak vyplývá ze správního spisu (čl. 48 – 60 správního spisu), odeslal žalovaný do datové schránky právního zástupce žalobce JUDr. Milana Jelínka ještě před výše zmíněným okamžikem, ve kterém nastaly účinky odvolání plné moci, když rozhodnutí o odvolání bylo odesláno do datové schránky právního zástupce žalobce dne 30.7.2013 ve 14:25 hod. Jak vyplývá z doručanky připojené k žalovanému rozhodnutí (čl. 60 správního spisu), žalované rozhodnutí bylo doručeno prostřednictvím datové zprávy dne 31.7.2013 v 8:05:44 hod., tedy ještě v době, kdy zmíněné odvolání plné moci nenabylo účinnosti, jak soud výše uvedl, protože bylo doručeno žalovanému do datové schránky dne 31.7.2013 až v 10:32:28 hod. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce, že žalované rozhodnutí mu nebylo doručeno. V této souvislosti proto nemůže být ani důvodná jeho námitka o promlčení spáchaného přestupku, když ke spáchání přestupku mělo dojít dne 8.8.2012 a žalované rozhodnutí bylo doručeno žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, účinně již dne 31.7.2013, tedy ještě před uplynutím zákonné jednorocní lhůty pro zánik odpovědnosti za zmíněný přestupek (§ 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, dále jen „zákon o přestupcích“). Zmíněné námitky žalobce o zániku odpovědnosti za přestupek a o neúčinném doručení žalovaného rozhodnutí tedy byly nedůvodné.

Jak vyplývá ze správního spisu a z žaloby, uplatnil již v průběhu správního řízení, a to jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak i v odvolání proti jeho rozhodnutí, řadu námitek zpochybňujících závěry správních orgánů o tom, že žalobce překročil povolenou rychlost, přičemž v těchto námitkách jsou obsaženy i jeho vlastní hypotézy týkající se zpochybnění měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla při spáchání zmíněného přestupku. Tyto námitky rovněž uvedl i v žalobě. K tomu soud předně musí konstatovat následující skutečnosti:

Žalované rozhodnutí tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, tedy jestliže žalobce uplatní námitku v řízení před správními orgány I. stupně, který se s ní věcně vypořádá a následně ji pak stejným způsobem uplatní v odvolání, tak pro závěr soudu o tom, zda je žalované rozhodnutí přezkoumatelné plně postačuje skutečnost, že s námitkou se již vypořádal správní orgán I. stupně a žalovaný při uplatnění této námitky v odvolání jen poukázal na závěry správního orgánu I. stupně obsažené v jeho rozhodnutí a vztahující se k takové námitce. Jestliže se odvolací námitka pak shoduje s námitkou uplatněnou i v žalobě, tak je nutné poukázat na skutečnost, že soudy ve správním soudnictví nejsou další, třetí instancí ve správním řízení, které by musely opětovně se s takovou námitkou věcně vypořádat, když byla obsahem odůvodnění odvolací správního orgánu.

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se

totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitkách s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námitky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Závěry správních orgánů o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu tím, že jako řidič při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 50 km/hod a více, jsou opřeny o právně relevantní podklady obsažené ve spisové dokumentaci. Stěžejním důkazem svědčícím o vinně žalobce je v případě předmětného přestupku vždy záznam o změření rychlosti vozidla řízeného přestupcem, přičemž změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, samozřejmě však za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek NSS ze dne 24.4.2008, č.j. 7As 39/2007-66). Další zásadní skutečností je pak existence podkladu o ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. V dané věci je součástí spisu i ověřovací list č. 52/12 k měřicímu zařízení, tj. silničnímu radarovému rychloměru Ramer 10 C, který svědčí o tom, že rychloměr byl metrologickým střediskem schválen, o čemž svědčí ověřovací list. Jak správně uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, měřicí zařízení je dnem kalibrace (dnem ověření) zapečetěno pečeti páskami ve vozidle a následující rok s ním nesmí (a vzhledem k jeho umístění ve vozidle) ani nemůže být manipulováno. Jedinou výjimku představují případy, kdy dojde k nehodě vozidla, v tomto případě musí být provedeno zcela nové ověření rychloměru (opět s platností na 1 rok). Rovněž správně žalovaný odkázal ve vztahu k této skutečnosti na rozsudek NSS ze dne 24.8.2011, č.j. 1As 42/2011-115, podle něhož je klíčovým důkazem o rychlosti stěžovatele záznam o měření radarem, který splňuje všechny zákonné požadavky a byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Pokud, jak vyplývá z výše zmíněných námitkách žalobce, je zpochybňován přestupcem výsledek a způsob změření rychlosti vozidla v souvislosti se zmíněným přestupkem, je nutné poukázat na ust. § 11 odst. 4 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a pro danou věc je zásadní to, co v podstatě uvedly oba správní orgány ve svých rozhodnutích ve vztahu k hodnocení provedených důkazů, když

vycházely z výše uvedeného ověřovacího listu a dále i z potvrzení o proškolení osob provádějící měření, v daném případě policisty Petráně. K tomu je navíc třeba konstatovat, že zmíněným ověřením měřicího přístroje jako měřidla se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti, když ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list, anebo použije obou těchto způsobů. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž radar – silniční radarový rychloměr, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověřením (§ 11 odst. 1 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění), přičemž policista provádějící měření byl seznámen, proškolen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, tak žalobcovy námitky obsahují v podstatě jen hypotézy a subjektivní důvody, které nemohou samy o sobě bez dalšího zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání přestupku. Nebyl tak dán důvod pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, k jejíž naplnění zcela evidentně žalobce využil bohatou „*hitparádu*“ námitek obsahující jeho vlastní úvahy zahrnující hypotézy a subjektivní názory týkající se výsledku a způsobu měření vozidla řízeného žalobcem při spáchání zmíněného přestupku.

Podle ust. § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnosti i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 22.7.2009, č.j. 1As 44/2009-101). Z toho plyne, že správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, přičemž není samozřejmostí, že správní orgán musí akceptovat všechny důkazy navržené účastníkem řízení, jen musí přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny. Z rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, proč považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a spisového materiálu vyplývá, že přestupek byl spáchán žalobcem, když součástí spisu je úřední záznam Policie ČR), dále spis obsahuje záznam o přestupku z měřicího zařízení včetně fotografie vozidla žalobce s čitelnou tabulkou registrační značky, záznam obsahuje čas a místo spáchání přestupku a údaje o naměřené rychlosti vozidla žalobce. Dále je součástí spisu zmíněný ověřovací list k měřicímu zařízení, sdělení Policie ČR se seznamem policistů, kteří byli seznámeni a proškoleni a oprávněni obsluhovat dané měřicí zařízení, přičemž v tomto seznamu je i policista, který měření prováděl (svědek Petráň). Proto správní orgány považovaly tyto podklady za dostatečné a naopak nepovažovaly za potřebné provádět další důkazy, jak navrhoval žalobce v průběhu správního řízení. Také soud považuje důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné, osvědčující spáchání daného přestupku.

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je

třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Dále soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09, všechny dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“).

Nadto obecně platí, že požadavky kladené na orgány veřejné správy - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů veřejnosprávního působení - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost veřejné správy, především pak její schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jí uložené úkoly (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Dále samu okolnost, že správní orgány nepřisvědčily argumentaci žalobce, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Obdobně v řízení před soudem nelze právo na spravedlivý proces vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

K jednotlivým námitkám, uvedených žalobcem v žalobních bodech v části IV. žaloby, pak soud uvádí následující závěry:

Ad A), ad B) Námitkami se podrobně zabýval správní orgán I. stupně (strana 10 a 11) a dále žalovaný na straně 9 žalovaného rozhodnutí. Závěry správních orgánů vycházejí z toho, že na straně 20 uživatelské příručky k měřicímu přístroji Ramer 10 C je uveden údaj „*vypočtená délka vozidla*“, avšak s tímto údajem se dále v příručce „*nikde nepracuje*“ (viz str. 9 žalovaného rozhodnutí). Žalovaný dospěl k závěru, že z uvedené příručky vyplývá, že údaj o délce vozidla slouží pouze k rozlišení, zda se jedná o vozidlo osobní nebo nákladní a

zda bylo správně zobrazeno, že se jedná o osobní vozidlo. K uvedené námitce si vyžádal již správní orgán I. stupně informaci výrobce, který k tomu uvedl, že údaj „*vypočtená délka vozidla*“ v Uživatelské příručce je nesprávný, přičemž v nových manuálech (příručkách) už tato chyba bude napravena a tato hodnota by měla být rovněž z displeje odstraněna jako nadbytečná. Dále dle sdělení tohoto pracovníka výrobce měřicího zařízení ze společnosti Ramet a.s. (pan J.H.) vyplývá, že uvedený údaj vyjadřuje úhlopříčnou vzdálenost, po kterou vozidlo projíždí radarovým svazkem, nikoliv délku měřeného vozidla. Tato informace je zahrnuta v záznamu o telefonickém hovoru ze dne 31.1.2013, který je založen ve správním spise správního orgánu I. stupně na čl. 49. Proto považoval již správní orgán I. stupně „*dedukci zástupce obviněného o chybě výsledku měření*“ za zcela irelevantní, když zde není žádná příčná souvislost mezi délkou vozidla a výsledkem měření jeho rychlosti. Správní orgán I. stupně pak správně poznamenal, že „*jak vyplývá ze zásad pro měření za jízdy (str. 26 příručky), měřič při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla vyhodnotí měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku. Pokud tedy zařízení měření provedlo a snímek uložilo, bylo měření provedeno v souladu s příručkou.*“ Jestliže byl, jak soud již výše uvedl, uvedený měřicí přístroj ověřen autorizovaným metrologickým střediskem pod ověřovacím listem č. 52/12 (ze dne 24.2.2012) a přístroj obsluhovala osoba, která byla k tomu proškolená, tak se jedná o výše zmíněný privilegovaný důkaz svědčící o překročení rychlosti ve zmíněném rozsahu. Proto subjektivní úvahy žalobce obsažené v této námitce jsou pouhými spekulacemi se snahou o vzbuzení dojmu existence pochybností ve stavu ke způsobu a výsledku měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem. Je sice pravdou, že oba zasahující policisté uvedli, že údaj 6,9 m na fotce znamená délku měřeného vozidla, avšak jedná se o zcela zřejmé pochybení v označení tohoto údaje v Uživatelské příručce k přístroji Ramer 10 C, jak ostatně bylo zjištěno z vyjádření pracovníka ze společnosti Ramet a.s., když tento údaj v Uživatelské příručce je nesprávný a tato hodnota je v podstatě na displeji měřiče nadbytečná. Ostatně to, že se nemůže jednat o délku měřeného vozidla, lze seznat již z konkrétního údaje, protože údaj 6,9 m nemůže na „*první pohled*“ odpovídat délce žalobcem řízeného vozidla (z fotodokumentace vyplývá, že se jedná o malé sportovní osobní vozidlo, které nemůže mít takovou délku). Tato nepřesnost ve svědeckých výpovědích nemohla mít vliv na spolehlivé zjištění skutkového stavu věci, které se opírá o zcela jiné podklady (argumentace soudu viz výše). Krajský soud se dále ztotožňuje s vyjádřením žalovaného o tom, že záznam o telefonickém hovoru byl pouze podpůrným podkladem, nikoliv „*klíčovým důkazem*“. Uvedená informace nebyla podkladem pro rozhodnutí ve věci, když naopak žalovaný na str. 6 uvedl, že jako podklady k prokázání daného přestupku považoval za dostatečné úřední záznam Policie ČR svědčící o tom, že měřené vozidlo řídil žalobce, dále záznam o přestupku z měřicího zařízení včetně fotografie vozidla žalobce s čitelnou tabulkou registrační značky a ověřovací list č. 52/12 k uvedenému měřicímu zařízení a sdělení Policie ČR se seznamem policistů, kteří jsou seznámeni, proškoleni a oprávněni obsluhovat dané měřicí zařízení, přičemž je mezi nimi i policista, který měření prováděl. Uvedené podklady plně postačovaly ke spolehlivému zjištění skutkového stavu v souladu s § 3 správního řádu (argumentace soudu viz výše) a na závěr o spáchání přestupku nemělo a nemohlo mít vliv výše zmíněné sdělení.

Ad C) Není pravdou, že námitka nebyla vypořádána. Správní orgán I. stupně se k ní vyjádřil na str. 11, žalovaný se k ní vyjádřil na str. 10. Oba správní orgány vycházely z toho, že předmětem tohoto správního řízení je překročení rychlosti osobním vozidlem, nikoliv nákladním, přičemž pro osobní vozidla je limit rychlosti nastaven správně, o čemž svědčí záznam o přestupku (str. 4 správního spisu).

Ad D) V případě poukazu žalobce na str. 39 Uživatelské příručky Ramer 10 C již správní orgán I. stupně uvedl, že *„tato část příručky se týká nastavení ZOOMu, kdy se zástupce obviněného vytržením jedné věty z kontextu celého odstavce snaží zpochybnit funkčnost měřicího zařízení.“* Krajský soud se po seznámení se s částí Uživatelské příručky na str. 39, ze které citoval žalobce výše uvedenou větu, ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, že smyslem ustanovení týkajícího se nastavení záběrového úhlu objektivu – zoom je dosáhnout stavu, *„aby vozidlo bylo na snímku celé (pokud by byl nastaven příliš úzký záběrový úhel), některá vozidla by nemusela být zobrazena celá. Pokud měřič rychlost řádně zaznamenal, bylo postupováno v souladu s metodikou měření.“* Rovněž tuto námitku uplatnil žalobce v odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně a tuto námitku za účelem zpochybnění výsledku měření uplatnil i již v řízení před správním orgánem I. stupně (vyjádření žalobce k důkazům ze dne 12.12.2012). Správní orgán I. stupně se k této námitce podrobně vyjádřil na str. 13 žalovaného rozhodnutí, a protože tuto námitku uplatnil žalobce stejným způsobem i v žalobě, tak soud s odkazem na možnost takového postupu (rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, 4As 11/2006-86) se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně uvedených k této námitce (str. 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a navíc uvádí, že na rozdíl od orgánu I. stupně ještě žalovaný k tomu dodal, že dle bodu 2.1 na str. 7 Uživatelské příručky k Rameru 10 C rušivá reflexe se projevuje vícenásobným měřením jednoho a téhož vozidla, případně radar vynechává měření, přestože je nastavena správná citlivost měřicí jednotky. Vzhledem k tomu, že pořízený snímek není bez vozidla, ani na něm není zobrazena pouze část vozidla, ani z tohoto snímku není patrné, že by radar vynechával měření, lze z toho dovodit, že rušivé reflexe se v daném případě neuplatnily (srov. str. 10 žalovaného rozhodnutí). Tento závěr žalovaného opřený o informace čerpané z Uživatelské příručky k Rameru 10 C žalobce v žalobě vůbec nenapadl žádnou konkrétní námitkou a soud bez této námitky není oprávněn sám sobě si vyhledávat argumentaci proti ní směřující (argumentace soudu o žalobních bodech viz výše). Navíc v podstatě tento závěr žalovaného vyvrací subjektivní „představy“ o tom, že *„může dojít k dalším odrazům radarového svazku od nepovolených překážek (keřů, dělicím pásů a následně na druhé straně silnice) a také od keřů k přijíždějícímu vozidlu a zpět, což může radar vyhodnotit jako uvedenou nesmyslnou rychlost.“* S námitkou nastavení radarové hlavy se zabýval již správní orgán I. stupně, který na str. 12 uvedl, že *„pokud svědek Procházka uvedl, že se radarová hlava nastavuje na úhel 21 stupňů, což je v rozporu s návodem k použití, tak správní orgán odkazuje na str. 19 příručky, kde je jednoznačně uvedeno, že držáky mají pevně nastavenou aretaci na 22 stupňů pro radarovou hlavu a 19 stupňů pro digitální kameru. Policista tedy není nijak schopen toto nastavení změnit. Pokud se v tomto směru při svědecké výpovědi o jeden stupeň spletl, nemá tento jeho omyl vliv na funkčnost zařízení jako takového. Rovněž pokud svědek Petráň hodnoty neznal vůbec, tak za situace, kdy držáky jsou pevně nastaveny, tato jeho neznalost nemá na výsledek měření žádný vliv. Předmětem tohoto správního řízení je projednání přestupku obviněného, nikoliv zkoušet policisty z detailních technických znalostí zařízení, které používají, neboť Tito jsou toliko jeho uživateli, mají za povinnost postupovat dle příručky. Pokud jim zařízení neumožňuje jiné nastavení než pevné, je pochopitelné, že nevěnují pozornost konkrétním číselným hodnotám, pod kterými jsou jednotlivé komponenty zařízení do služebního vozidla zabudovány. Pokud svědek uvedl, že úhel kamery nastavuje tak, aby tam bylo měřené vozidlo celé, tak zde za situace, kdy vlastní úhel kamery je pevně daný na 19 stupňů (viz. str. 19 příručky), jednalo se zřejmě o nastavování ohniskové vzdálenosti (zoomu).“* Tento závěr správního orgánu I. stupně považuje soud za zcela přesvědčivý, opírající se o konkrétní údaje z Uživatelské příručky, když proti němu v podstatě žalovaný zopakoval pouze v odvolání tuto námitku, kterou

uplatnil již v řízení před správním orgánem I. stupně, který se s ní přesvědčivě vypořádal. Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tento přesvědčivý závěr správního orgánu I. stupně nijak nezměnil, tak protože se žalobci nepodařilo vyvrátit tuto argumentaci obsaženou již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nelze shledávat, jak to učinil žalobce v žalobě, za „*zcela úsměvný*“ následující závěr žalovaného. Žalovaný na str. 7 v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že součástí spisu je jak ověřovací list, tak osvědčení o proškolení svědků policistů Petráně, Procházky a Černého. Správní orgán pouze konstatoval, že svědek Procházka, který řídil měřicí vozidlo, na otázku správního orgánu I. stupně, zda v uvedený den bylo služební vozidlo v souladu s návodem k měření, odpověděl, že ano, bylo. Dále ze svědecké výpovědi svědka Petráně uvedl, že ten uvedl (nikoliv žalovaný správní orgán), že „*před každým měřením provádí podle návodu kontrolu, jak uvádí výrobce*“. Dále žalovaný konstatoval, že tento svědek vypověděl, že „*před měřením si vždy udělá kontrolní měření jiných vozidel, přitom nastaví kameru, aby měl na snímku vozidlo celé, pak už při ostrém měření na nic nesáhá, měřicí přístroj měří sám*.“ Žalovaný tímto konstatováním obsahu výpovědi svědka Petráně se nevyjadřuje k nastavení radarové hlavy, když k této námitce, resp. k tvrzení týkající se nastavení radarové hlavy, žalovaný neuvádí jinou argumentaci než správní orgán I. stupně (viz. výše). Žalobce přehlédl, že žalovaný v případě této námitky (resp. tvrzení o nastavení radarové hlavy) odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně (viz. str. 11), a to vzhledem k tomu, že tato námitka byla vznesena již před správním orgánem I. stupně, který se s ní dostatečně vypořádal. Pokud tato námitka byla totožná s námitkou uvedenou již v průběhu řízení správního orgánu I. stupně, nebyl povinen žalovaný se s ní opětovně zabývat, když se s ní dostatečně vypořádal již správní orgán I. stupně.

Ad E), ad F) Rovněž tyto námitky byly uplatněny žalobcem již v řízení před správním orgánem I. stupně a v odvolání. S těmito námitkami se vypořádal již správní orgán I. stupně na str. 12 a 13, rovněž přesvědčivým způsobem. Za stěžejní a správný závěr žalovaného považuje soud tvrzení správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného (str. 12 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 8 žalovaného rozhodnutí), přičemž tento závěr se opírá o ustanovení týkající se zásady pro měření za jízdy obsažené v Uživatelské příručce na str. 26, podle které „*při měření za jízdy je důležité dodržovat konstantní rychlost měřicího vozidla a neměnit prudce směr jízdy, měřič při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může měření vyhodnotit jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku*.“ Pokud žalobce tvrdí, že tímto je vyjádřena pouze možnost, nikoliv „*stoprocentní jistota*“, tak je nutné konstatovat, že v dané věci uvedená hypotéza žalobce nemůže vést sama o sobě bez dalšího k aplikaci zásady in dubio pro reo. Z podkladů zahrnujících údaje o měření rychlosti nelze zjistit důvod pro vznik pochybností o nesprávném způsobu měření rychlosti zmíněného vozidla. Uvedené závěry se vztahují i k námitce týkající se údajného nerespektování vzdálenosti provádění měření rychlosti. K údaji o vzdálenosti provádění měření rychlosti správní orgán I. stupně uvedl, že se jedná o hodnoty přibližné, kdy z příslušného dokumentu (tj. z žalobcem uváděné smlouvy mezi Ministerstvem vnitra a Auto Keller na nákup vozidel vybavených měřičem rychlosti – příloha této smlouvy bod 3) nevyplývá, že pokud by například byla vzdálenost měření nižší (správní orgán I. stupně uvádí například 9,8), pak již značka přečtena nebyla. V dané věci je rozhodné, že z předložené fotodokumentace je podoba registrační značky jednoznačně patrná, snímek byl pořízen a proto již správní orgán I. stupně neměl důvod zpochybňovat funkčnost měřicího zařízení a nemusel si vyžádat znalecký posudek pro zjištění vzdálenosti mezi vozidlem policie a vozidlem řízeného žalobcem (srov. str. 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Navíc z podkladů týkající se funkce měřicího zařízení nevyplývá, že by měření vozidel z menší vzdálenosti, než která je uvedena ve zmíněné příloze výše uvedené smlouvy,

bylo nefunkční. Proto soud nepovažoval za podstatnou námitku žalobce o tom, že „*pokud pan H. uvedl, že hodnota na fotce radaru je 6,9 m je úhlopříčná vzdálenost mezi měřeným a měřicím vozidlem, tak i tato hodnota vykazuje dosti výraznou odchylku, se kterou se správní orgány I. ani II. stupně nikterak nevypořádaly.*“

Ad G) S touto námitkou se vypořádal jak správní orgán I. stupně (str. 13 jeho rozhodnutí), tak i žalovaný (str. 10 žalovaného rozhodnutí). Soud proto odkazuje na argumentaci obou správních orgánů, přičemž navíc dodává, že pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení, která je na výsledek měření aplikována. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné (po odečtení povolené tolerance o 52 km/h) a lze tedy „*vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata dané přestupku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35, ve kterém byl řešen obdobný případ, přičemž překročení povolené rychlosti bylo rovněž 52 km/h).

Ad H), ad I), ad J) V námitce ad H) opětovně uvádí usnesené námitky týkající se údajné nesprávně změřené hodnoty týkající se rychlosti měřeného vozidla (viz námitka ad B), dále námitky týkající se chybného limitu rychlosti (námitka pod bodem C), dále námitky týkající se údajného měření svodidel a keřů, nikoliv zmíněného vozidla, námitky, že měřené vozidlo nebylo zobrazeno (ad D) a dále námitku uvedenou v bodu E). S těmito námitkami se soud vypořádal (argumentace soudu viz. výše). Navíc v tomto bodu žalobce uvedl, že správní orgán zlehčil odchylku GPS, přičemž námitku týkající se chyby GPS uplatnil žalobce rovněž již před správním orgánem I. stupně a potažmo i v odvolání. Proto i v případě této námitky týkající se zpochybnění místa spáchání přestupku určené souřadnice GPS dle snímku z měření odkazuje soud na rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 13) a na žalované rozhodnutí (str. 10), přičemž se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Pokud žalovaný k této námitce tvrdí, že údaj ve snímku ze zařízení Ramer 10 C „*je nepovinný orientační údaj, na činnost radaru a přesnost měření nemá žádný vliv*“, tak tento závěr soud považuje za naprosto dostačující, když jak správně uvedl již správní orgán I. stupně, na str. 21 zmíněné příručky je GPS souřadnice stanoviště považován za doplňkový údaj. Z tohoto důvodu nepovažuje soud tuto námitku za takovou, která by byla sama o sobě bez dalšího schopna, a to i v případě své důvodnosti, zpochybnit výsledky měření a závěry správních orgánů o spáchání zmíněného přestupku (argumentace soudu uvedená před částí, ve které se soud vypořádává s jednotlivými námitkami žalobce). K námitce chybějící digitální fotografie se soud odkazuje rovněž na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který na str. 9 uvedl, že dle záznamu o přestupku ze dne 9.8.2012 je jednoznačně patrné vozidlo, které bylo měřeno, jeho registrační značka, jsou uvedeny ostatní údaje včetně GPS souřadnic. V tomto směru po nahlédnutí do správního spisu soud přisvědčil tomuto závěru správního orgánu s tím, že ten správně konstatoval, že opatření originální barevné digitální fotografie není nezbytné ke zjištění stavu věci, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl žalobce či jeho zástupce pocit, že z fotografií bylo následně jakkoliv manipulováno, měl podat trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 trestního zákoníku, což správně i správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. Krajský soud se tedy neztotožňuje s názorem žalobce o tom, že odmítání dodání tohoto podkladu „*pouze zvyšuje pochybnosti o tom, že s důkazy mohlo být manipulováno.*“ Jedná se pouze o nepodložené spekulace žalobce se zřejmým cílem dosáhnout dojmu o vzniku jakékoliv pochybnosti za účelem aplikace zásady in dubio pro reo. Úvaha žalobce o nerealnosti situace během měření a

po měření za uváděných rychlostí vozidel (ad J) je pro danou věc naprosto nepodstatná, když k této námitce, rovněž uplatněné již v řízení před správním orgánem I. stupně, správní orgán správně uvedl, že předmětem uvedeného správního řízení byla rychlost vozidla řízeného žalobcem, nikoliv následný úřední úkon Policie ČR a způsob jízdy, jakým bylo vozidlo žalobce zastaveno.

Krajský dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, podle něhož žalobce nebyl úspěšný ve věci, neměl proto právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. února 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová